

Minunea

Stefan Doroftei Doimaneanu

Vara se stinge în toamna ruginie,
Plajei pustii, de pașii mei e sete,
Valuri de plumb, sucombă-n agonie
Purtând pe unde negre, alge bete,

Păsări de smoală, stoluri hrăpărețe,
Din nori țâșnesc spre apa-nvolburată,
Ca niște lănci, cu penele răzlețe
În mare se înfig prin crestele de vată.

Molcom, pios, mă-ntorc în amintire,
Îngenunchez și mă tot rog la cer
Să-mi retrimită mireasma de iubire
Ce-a dispărut parcă-nghițită de eter.

Divinu-nduioșat, m-aude și m-ascultă,
Și mult mai generos în har ca de-obicei,
Îmi retrimite minunea, dezinvoltă,
Ce radia cântând, cu glas de clopoței.

În răsărit, scăldundu-se în valuri,
Cu-alai de-abis purtat de Nereide,
Mi-a smuls nefericiri din idealuri
Lăsându-mi dor pe buzele-mi cupide.

Sărutul meu, o roză-mbujorată,
Desprins din curcubee aromite,
A revenit pe trupu-i ca o șoaptă,
Scăldat în rug de focuri răzvrătite.

Și iarășii rup din lună câte-un crin,
Din stelele din Urse-îi fac buchete,
Plutesc în nebuloasa fericirii lin,
Hrănindu-mă cu vis pe îndelete.